

Лъвътъ, сѣкашъ, разбра тия думи, та сърдито изгледа дѣда Генка. Старецътъ се спотаи, но, като си даде куражъ, той продължи:

— Сега кротува като ягне, ама да може нѣкакъ да изхвъркне оттукъ и да се разприпка, та да видишъ, що може той: дуваритѣ изведнажъ ще прѣскочи като пиле и алтъ-юстъ ще направи всичко!... Едно-врѣме пророкъ Данаила между такива страшни звѣрове хвърлили невѣрниците, да го разкъсатъ, защото не щѣлъ да се откаже отъ правата си вѣра, ала Богъ го очувалъ здравъ и читавъ — само и само да покаже на тия невѣрници силата си!... Ами съ какво ли хранятъ това животно? — трѣбва и храна да му не постига! — любезно попита дѣдо Генко стражара, който оттикваше дѣцата — да стоятъ по-далечъ отъ рѣшетката.

— Съ месо! Колкото му дадатъ, толкова и ще яде. Какво ще прави? отговори студено и строго стражарътъ.

— Ами филъ има ли? попита повторно дѣдо Генко.

— Какво е това филъ?

— Слонъ! обясни единъ ученикъ, който случайно се намѣри тукъ?

Стражарътъ се помисли, пакъ добави авторитетно:

— Кой знае, ама надали има тукъ такова нѣщо!...

Дѣдо Генко не бѣше съвсѣмъ невѣжа въ зоологията. Още въ начало казахме, че той бѣше любознателенъ. Наредъ съ светчето и псалтиря стоеше на лицата до иконостаса и Рибениятъ букваръ на Беровича, грижливо зашитъ съ каналъ и обвитъ въ книга, защото отъ дълго употрѣбление се бѣше много изкъсалъ. Цѣлата тазъ малка енциклопедия той знаеше наустъ и на коя сж страница: молитвитѣ, добри совѣти, умни отвѣти, басни, разни истории и фисически сказания, че, най-послѣ, и аритметиката; сжщо тамъ бѣ видѣлъ: орангутанъ, носорогъ, слонъ, бобъръ, крокодилъ, камилско птиче, рѣченъ конь, китъ, делфинъ. Тия познания бѣха доста за него, съ тѣхъ се изчерпваше всичката наука и житейска мѣдрость; съ тѣхъ той прѣкара свѣта. Наредъ съ свѣдѣния отъ светчето за деня на разнитѣ празници и пости,